

استاندارد آلاینده‌های خودروهای سواری چیست؟

اعمال سیاست‌های سختگیرانه در تعریف و تعیین استانداردهای آلاینده‌های خودرو سبب می‌شود که حجم آلودگی هوای منتشره از آن‌ها کاهش یابد و در نتیجه ساکنان شهر از هوای مطلوب‌تری برخوردار باشند.

به گزارش ایسکانیوز، سازمان حفاظت محیط زیست کشورهای جهان میزان یا نرخ خروجی آلاینده‌های گوناگون از آگروز خودروها را بر حسب گرم بر ثانیه (l) یا گرم بر کیلومتر پیموده شده (l) و در شرایط موتور گرم و موتور سرد تعریف کرده‌اند. در بسیاری از موارد این استانداردها برای خودروهای گوناگون در شرایط روی جک و در کارگاه تعیین شده است. تحقیقات اخیر در اروپا و استرالیا میزان نرخ خروجی آلاینده از آگروز یا () در شرایط رانندگی و در چهار حالت ایستا، آغاز حرکت (شتاب گیری)، در حرکت با سرعت ثابت، در توقف (شتاب کاهی) تعریف و تعیین شده است.

نخستین استانداردها برای آلاینده‌های (هیدروکربن‌ها) و (مونواکسیدکربن) از سال ۱۹۶۶ در ایالت کالیفرنیا در ایالات متحده آمریکا و به ترتیب ۹/۵ و ۵۱ گرم بر کیلومتر معرفی شد. در آن سال‌ها هیچ‌گونه استاندارد برای سایر آلاینده‌ها وجود نداشت. نخستین استاندارد آلاینده‌های خانواده (ناکس) نیز در سال ۱۹۷۱ و در کالیفرنیا با ۶/۲ گرم بر کیلومتر معرفی شد.

از آن سال‌ها تاکنون تغییرات و کاهش قابل توجهی در آلاینده‌های خودورپی ایجاد شده است. برای مثال در آمریکا در سال ۱۹۸۳، استانداردهای ، و به ترتیب ۴۱/۰، ۴/۳ و ۱ تعریف و نسبت به استانداردهای قبلی تقلیل یافته است.

بر اساس گزارش شرکت کنترل کیفیت هوای تهران، طی همین سال‌ها کشورهای ژاپن، استرالیا و کشورهای اروپایی نیز در زمینه سختگیرانه‌تر کردن استانداردهای خروجی آگروز اتومبیل‌ها اقدامات مهمی انجام داده‌اند. با معرفی استانداردهای یورو ۱ (سال ۱۹۹۲)، یورو ۲ (سال ۱۹۹۶)، یورو ۳ (سال ۲۰۰۰)، یورو ۴ (سال ۲۰۰۵) و یورو ۵ (سال ۲۰۰۸) کاهش عمده‌ای در استاندارد ذرات معلق () و خانواده پدید آمده به طوری که که مقادیر و در استاندارد یورو ۴ به ترتیب ۱/۰ و ۰۶/۰ گرم بر کیلومتر و در یورو ۵ به کمتر از ۱/۰ و ۰۲/۰ گرم بر کیلومتر رسید.

انتهای پیام/